

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 17 ianuarie 2008

în Cauza Tudor împotriva României

(Cererea nr. 29035/05)

Strasbourg

Definitivă la 17.04.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Tudor împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Boštjan M. Zupančič, președinte,

Corneliu Bîrsan,

Elisabet Fura-Sandström,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

David Thór Björgvinsson,

Isabelle Berro-Lefèvre, judecători,

și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 11 decembrie 2007,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 29035/05, introdusă împotriva României de o cetățeană a acestui stat, doamna Alina Tudor (*reclamanta*), care a sesizat Curtea la data de 2 august 2005 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta este reprezentată de doamna A. Tăulescu. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său guvernamental, domnul R. H. Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La 12 mai 2006, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3 al Convenției, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta s-a născut în 1980 și locuiește la București.

5. Reclamanta este moștenitoarea bunicii sale, N.E., ai cărei părinți erau proprietarii unei case cuprinzând mai multe apartamente și ai terenului aferent acestei case, situat în București, pe Șoseaua București-Ploiești la nr. 127. În 1950 statul a intrat în posesia acestui imobil în baza decretului de naționalizare nr. 92/1950.

6. La 24 iulie 1996 N.E. a depus la Primăria sectorului 1 București o cerere de despăgubire pentru casa ce fusese naționalizată de la părinții săi, bazându-se pe Legea nr. 112/1995. Această cerere a rămas fără răspuns.

7. Printr-un contract de vânzare din 24 octombrie 1996, încheiat în temeiul Legii nr. 112/1995, societatea comercială Herăstrău Nord S.A. (*S.C. Herăstrău*), administratoarea bunurilor aparținând statului, a vândut soților I., care ocupau casa în calitate de chiriași, apartamentul nr. 1 precum și o suprafață de 62,58 m² din terenul aferent casei.

8. La 2 februarie 1999, N.E. a decedat și reclamanta a fost declarată moștenitoarea ei.

9. La 28 iunie 2001, în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate abuziv de către stat între 6 martie 1945 și 22 decembrie 1989 (*Legea nr. 10/2001*), reclamanta a cerut S.C. Herăstrău restituirea apartamentului și a terenului vândute soților I.

Nici până astăzi reclamanta nu a primit vreun răspuns la cererea sa.

10. La 7 august 2002 reclamanta a citat în fața Judecătoriei sectorului 1 București S.C. Herăstrău, Primăria București și soții I. Menționând că naționalizarea imobilului în litigiu era ilegală deoarece străbunicii săi nu făceau parte din categoria de persoane cărora li se aplica decretul nr. 92/1950, reclamanta a cerut instanței să constate că în

momentul vânzării, statul nu deținea un titlu valabil de proprietate asupra imobilului în litigiu și că, din acest motiv, contractul de vânzare din 24 octombrie 1996 era lovit de nulitate absolută.

11. Printr-o sentință din 14 martie 2003 Judecătoria sectorului 1 a constatat că însușirea de către stat a imobilului în litigiu a fost ilegală, deoarece decretul nr. 92/1950 era contrar dispozițiilor Constituției din 1948 precum și tratatelor internaționale la care România era parte la acea vreme și a concluzionat că lipsea titlul valabil al statului asupra bunului în litigiu. Instanța a respins totuși cererea de anulare a contractului de vânzare din 24 octombrie 1996 pe motiv că cumpărătorii fuseseră de bună credință în momentul vânzării.

12. Reclamanta a înaintat apel împotriva acestei sentințe, reproșând primei instanțe că a considerat deja greșit că statul putea dispune de imobilul respectiv în lipsa unui titlu valabil de proprietate și că i-a respins cererea de anulare a contractului de vânzare din 24 octombrie 1996.

13. Printr-o decizie din 24 septembrie 2003, Tribunalul București a respins apelul reclamantei considerând că în temeiul art. 46 din Legea nr. 10/2001 contractul de vânzare menționat anterior era valabil deoarece în momentul încheierii sale cumpărătorii fuseseră de bună credință.

14. Recursul formulat de reclamantă împotriva deciziei citate anterior a fost respins ca neîntemeiat prin decizia din 3 februarie 2005 pronunțată de Curtea de Apel București.

II. DREPTUL ȘI PRACTICILE INTERNE PERTINENTE

15. Dispozițiile legale și jurisprudența interne pertinente sunt descrise în Hotărârile *Brumărescu împotriva României* ([GC], nr. 28342/95, CEDH 1999-VII, pag. 250-256, paragrafele 31-33), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57001/00, CEDH 2005-VII, paragrafele 19-26) și *Păduraru împotriva României* (nr. 63252/00, paragrafele 38-53, 1 decembrie 2005).

16. Legea nr. 10/2001 din 14 februarie 2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate abuziv de către stat între 6 martie 1945 și 22 decembrie 1989 a fost modificată prin Legea nr. 247 publicată în Monitorul Oficial din 22 iulie 2005. Noua lege extinde formele de despăgubire permițând beneficiarilor să aleagă între o compensație sub formă de bunuri și servicii și o compensație sub formă de despăgubire bănească echivalentă cu valoarea de piață a bunului ce nu poate fi restituit în natură în momentul acordării sumei.

17. Dispozițiile pertinente ale Legii nr. 10/2001 (republicată) modificate prin Legea nr. 247/2005 prevăd următoarele:

Articolul 1

“1. Imobilele preluate în mod abuziv de stat, (...) în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, precum și cele preluate de stat în baza Legii nr. 139/1940 asupra rechizițiilor și nerestituite, se restituie, în natură, în condițiile prezentei legi.

2. În cazurile în care restituirea în natură nu este posibilă se vor stabili măsuri reparatorii prin echivalent. Măsurile reparatorii prin echivalent vor consta în compensare cu alte bunuri sau servicii (...), cu acordul persoanei îndreptățite, sau despăgubiri acordate în condițiile prevederilor speciale privind regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv

(...).”

Articolul 10

“1) În situația imobilelor preluate în mod abuziv și ale căror construcții edificate pe acestea au fost demolate total sau parțial, restituirea în natură se dispune pentru terenul liber și pentru construcțiile rămase nedemolate, iar pentru construcțiile demolate și terenurile ocupate măsurile reparatorii se stabilesc prin echivalent.

(...)

8) Valoarea corespunzătoare a construcțiilor preluate în mod abuziv și demolate se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare în funcție de volumul de informații puse la dispoziția evaluatorului.

9) Valoarea terenurilor, precum și a construcțiilor nedemolate preluate în mod abuziv, care nu se pot restitui în natură, se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare.”

Articolul 20

“1) Persoanele care au primit despăgubiri în condițiile Legii nr. 112/1995 pot solicita numai restituirea în natură, cu obligația returnării sumei reprezentând despăgubirea primită, actualizată cu indicele inflației, dacă imobilul nu a fost vândut până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

2) În cazul în care imobilul a fost vândut cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995 (...) persoana îndreptățită are dreptul la măsuri reparatorii prin echivalent pentru valoarea de piață corespunzătoare a întregului imobil, teren și construcții, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare. Dacă persoanele îndreptățite au primit

despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 112/1995, ele au dreptul la diferența dintre valoarea încasată, actualizată cu indicii inflației, și valoarea corespunzătoare a imobilului.

(...)”

18. Articolele 13 și 16 din titlul VII al Legii nr. 246/2005, de asemenea pertinente în prezenta cauză, prevăd următoarele:

Articolul 13

"1) Pentru analizarea și stabilirea cuantumului final al despăgubirilor care se acordă potrivit prevederilor prezentei legi, se constituie în subordinea Cancelariei Primului Ministru, Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor (...)"

Articolul 16

"1) Deciziile emise de entitățile investite cu soluționarea notificărilor în care s-au consemnat sume care urmează a se acorda ca despăgubire (...) se predau Secretariatului Comisiei Centrale nu mai târziu de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

2) Cererile de retrocedare formulate potrivit prevederilor Legii nr. 10/2001 (...) care nu au fost soluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se predau (...) Secretariatului Comisiei Centrale (...) în termen de 10 de zile de la data adoptării deciziilor autorităților competente să restituie bunul.

5) Secretariatul Comisiei Centrale va proceda la centralizarea dosarelor prevăzute la alin. (1) și (2), în care, în mod întemeiat cererea de restituire în natură a fost respinsă, după care acestea vor fi transmise evaluatorului sau societății de avluatori desemnate, în vederea întocmirii raportului de evaluare.

6) (...) Evaluatorul sau societatea de evaluatori desemnată va efectua procedura de specialitate și va întocmi raportul de evaluare pe care îl va transmite Comisiei Centrale. Acest raport va conține cunatumul despăgubirilor în limita cărora vor fi acordate titlurile de despăgubire.

7) În baza raportului de evaluare Comisia Centrală va proceda fie la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire, fie la trimiterea dosarului spre reevaluare."

19. Funcționarea societății pe acțiuni *Proprietatea* este descrisă în cauza *Radu împotriva României* (nr. 13309/03, paragrafele 18-20, 20 iulie 2006).

20. Legea nr. 247/2005 a fost modificată prin ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial din 29 iunie 2007 privind accelerarea procedurii de despăgubire pentru imobilele preluate abuziv de către stat.

Potrivit art. 18¹ din Titlul I al ordonanței, atunci când Comisia centrală a decis acordarea de despăgubiri al căror quantum nu depășește 500.000 lei noi românești (RON), beneficiarii pot opta între acțiuni ale *Proprietatea* și acordarea de despăgubiri bănești. Pentru sumele ce depășesc 500.000 RON interesații pot cere despăgubiri bănești la nivelul sumei de 500.000 RON și li se vor acorda acțiunii ale *Proprietatea* pentru restul.

Potrivit art. 7 din titlul II al ordonanței, în termen de șase luni de la data intrării în vigoare a ordonanței, Guvernul va trebui să stabilească regulile de desemnare a societății de investiții a *Proprietatea*.

ÎN DREPT

I. Asupra pretinsei încălcări a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1

21. Invocând art. 1 din Protocolul nr. 1, reclamanta se plânde că a suferit o atingere adusă dreptului său la respectarea bunurilor sale din cauza deciziilor instanțelor interne care, deși au constatat ilegalitatea naționalizării și lipsa titlului valabil al statului asupra imobilului în chestiune, au confirmat vânzarea de către stat a apartamentului nr. 1 al acestui imobil. [Articolul 1](#) din Protocolul nr. 1 prevede următoarele:

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

A. Asupra admisibilității

22. Curtea constată că această plângere nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

B. Asupra fondului

23. Guvernul estimează că reclamanta ar fi putut obține o despăgubire în temeiul legii nr. 10/2001 modificată de legea nr. 247/2005, ceea ce corespunde cerințelor art. 1 din Protocolul nr. 1. El consideră că în situații complexe ca cele ale speței, în care dispozițiile legislative au un impact economic asupra întregii țări, autoritățile naționale trebuie să beneficieze de o putere discreționară nu numai pentru a alege măsurile vizând garantarea respectării drepturilor patrimoniale, ci și pentru a avea timpul necesar punerii lor în aplicare. El expune că ultima reformă în materie, și anume legea nr. 247/2005,

prevede principiul acordării despăgubirilor echitabile și neplafonate, stabilite printr-o decizie a comisiei administrative centrale pe baza unei expertize și accelerează procedura restituirii sau despăgubirii. Această lege prevede că, în cazul în care restituirea imobilului nu este posibilă, despăgubirea de face prin emiterea de titluri de participatie la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*) la nivelul valorii bunului stabilită prin expertiză. În opinia Guvernului, noul mecanism constituit prin legea nr. 247/2005 asigură o despăgubire efectivă, conformă cu cerințele Convenției.

24. Guvernul consideră că o eventuală întârziere în acordarea unei despăgubiri, în contextul unei despăgubiri neplafonate, nu întrerupe echilibrul just de păstrat între protejarea proprietății indivizilor și cerințele de interes general și nu obligă reclamanta să suporte o sarcină excesivă.

25. Reclamanta contestă susținerea Guvernului. Amintind constatările Curții în cauza *Păduraru* menționată anterior, ea insistă că « circumstanțele excepționale » evocate de Guvern nu sunt decât consecința incoerenței legislației și practicii instanțelor naționale în materie de restituire a bunurilor luate de către stat în timpul regimului comunist, care a făcut posibilă existența simultană a două titluri de proprietate asupra aceluiași bun.

26. În privința posibilității de a obține o despăgubire în temeiul Legii nr. 10/2001 modificată de Legea nr. 247/2005, reclamanta contestă caracterul real și efectiv al sistemului de compensare aplicat de legile citate anterior, subliniind că *Proprietatea* nu funcționează încă.

27. Curtea constată că reclamanta a obținut o hotărâre judecătorească definitivă care constată ilegalitatea însușirii de către stat a bunului său și faptul că acesta din urmă

nu era proprietarul acestui bun în momentul vânzării sale. În ciuda acestei constatări, instanțele interne au refuzat să anuleze vânzarea bunului, pe motiv că reclamanta nu a făcut dovada relei credințe a cumpărătorilor (paragraful 11 de mai sus).

28. Ținând cont de constatarea instanțelor interne, necontestată de părți, Curtea consideră că în cazul în speță reclamanta este titulara unui bun protejat de art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Gabriel împotriva României*, nr. 35951/02, paragraful 25, 8 martie 2007; *Florescu împotriva României*, nr. 41857/02, paragraful 27, 8 martie 2007).

29. Ea amintește că a hotărât deja că vânzarea de către stat a unui bun al altuia unor terți, chiar și atunci când este anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al altuia și terții erau de bună credință, reprezintă o privare de proprietate. O asemenea privare, combinată cu lipsa totală a despăgubirii, este contrară [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 (*Străin* citat anterior, paragrafele 39, 43 și 59).

30. În plus, Curtea a constatat într-o altă cauză că statul încălcase obligația de a reacționa în timp util și coerent în fața chestiunii de interes general pe care o constituie restituirea sau vânzarea imobilelor intrate în posesia sa în baza decretelor de naționalizare. Ea a considerat de asemenea că incertitudinea generală astfel creată s-a repercutat asupra reclamantului, care s-a aflat în imposibilitatea de a recupera ansamblul bunului său în condițiile în care dispunea de o decizie definitivă care condamna statul să i-l restituie (*Păduraru*, citată anterior, paragraful 112).

31. În speță, Curtea nu are niciun motiv ca să se îndepărteze de cauzele citate anterior, situația de fapt fiind vizibil aceeași. Deși nu era proprietarul legitim al bunului, statul l-a vândut unor terți și dreptul intern încă nu-i permite reclamantei să obțină o despăgubire.

32. Curtea constată că vânzarea bunului reclamantei în temeiul Legii nr. 12/1995, continuă să o împiedice să beneficieze de dreptul său de proprietate și că nu i-a fost acordată nicio despăgubire pentru această privare.

33. Deși Guvernul menționează că ar putea obține titluri de participație la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*) în temeiul Legii nr. 10/2001, la nivelul valorii bunului stabilită prin expertiză, Curtea constată că cererea reclamantei depusă în temeiul Legii nr. 10/2001 încă nu a fost examinată de autoritățile competente.

Curtea reiterează în plus constatarea sa anterioară potrivit căreia *Proprietatea* nu funcționează în prezent într-un mod care să poată conduce la acordarea efectivă a unei despăgubiri reclamantei (a se vedea, printre multe altele, cauzele *Radu* citată anterior și *Ruxandra Ionescu împotriva României*, nr. 2608/02, paragraful 39, 12 octombrie 2006). În plus, nici Legea nr. 10/2001, nici Legea nr. 247/2005 care o modifică nu iau în calcul prejudiciul suferit din cauza unei lipse prelungite a despăgubirii persoanelor care, la fel ca reclamanta, au fost private de bunurile lor (*Porteanu împotriva României*, nr. 4596/03, paragraful 34, 16 februarie 2006 și *Florescu*, citată anterior, paragraful 32).

34. Prin urmare, Curtea consideră că faptul că reclamanta a fost privată de dreptul său de proprietate asupra bunului său, combinată cu lipsa totală a despăgubirii de circa trei ani, a făcut-o să sufere o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor lor garantat de [articolul 1](#) din Protocolul nr. 1.

35. Prin urmare această dispoziție s-a încălcat în speță.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 6 din Convenție

A. Asupra admisibilității

36. Invocând art. 6 alin. 1 din Convenție, reclamanta consideră că respingerea acțiunii sale în anulare a contractului de vânzare din 24 octombrie 1996 a adus atingere dreptului său la un proces echitabil.

37. Curtea amintește că nu se poate substitui instanțelor interne, deoarece autorităților naționale, și în special curților și tribunalelor, le revine în primul rând sarcina de a interpreta legislația internă (*Brualla Gómez de la Torre împotriva Spaniei* din 19 decembrie 1997, *Colecția* 1997-VIII, pag. 2955, paragraful 31). Rolul Curții se limitează la a verifica compatibilitatea cu Convenția a efectelor unei asemenea interpretări.

38. În cazul în speță Curtea constată că acțiunea reclamantei de anulare a contractelor de vânzare în litigiu a fost examinată de mai multe instanțe interne în fața cărora interesata și-a putut expune plângerile și mijloacele de apărare pe care le-a considerat utile. Ea constată că deciziile criticate au intervenit în urma unei proceduri în contradictoriu. În consecință, ținând cont și de lipsa arbitrarului deciziilor în cauză, Curtea consideră că procesul respectiv a avut un caracter echitabil.

39. Reiese că acest capăt de cerere este în mod vădit neîntemeiat și trebuie respins în temeiul [art. 35](#) alin. 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

40. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

a) Prejudiciul material

41. În ceea ce privește prejudiciul material, reclamanta solicită în principal restituirea bunului în litigiu. În cazul în care statul nu-l va putea restitui, interesata cere o sumă echivalentă cu valoarea de piață a bunului care, potrivit unui raport de expertiză care însoțește observațiile sale prezentate Curții la 30 decembrie 2006, s-ar ridica la 77.730 euro.

42. Guvernul contestă evaluarea valorii imobilului făcută de expertul desemnat de reclamantă. Guvernul nu a prezentat o expertiză care să permită stabilirea valorii de piață a bunului; în schimb, el a prezentat un raport conținând comentarii pe tema expertizei prezentate de reclamantă. Potrivit acestui raport valoarea ipotetică a imobilului în chestiune s-ar ridica la 23.948 euro.

43. Într-o scrisoare din 3 februarie 2007 reclamanta menționează că valoarea prezentată de Guvern nu este realistă deoarece, pe de o parte, expertul desemnat de Guvern nu a vizitat casa și, pe de altă parte, coeficientul de depreciere luat în calcul în raportul prezentat de Guvern nu este aplicabil la clădirile cu destinație de locuit. De altfel, ea estimează valoarea actualizată a imobilului la suma de 129.000 euro.

Reclamanta alătură la scrisoarea sa avizul expertului care a efectuat expertiza pe care a prezentat-o Curții și pe care își întemeiază observațiile.

44. Curtea amintește că a concluzionat că s-a încălcat articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție datorită vânzării de către stat a bunului reclamantei unor terți, combinată cu lipsa totală a unei despăgubiri.

45. Curtea consideră, în circumstanțele speței, că restituirea apartamentului nr. 1 al casei situate în București la nr. 127 pe Șoseaua București-Ploiești și a terenului aferent de 62,58 m², ar plasa reclamanta pe cât posibil într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate.

46. Dacă statul pârât nu va proceda la o asemenea restituire în termen de trei luni de la data rămânării definitive a hotărârii, Curtea decide că va trebui să plătească reclamantei, pentru prejudiciul material, o sumă corespunzătoare valorii actuale a bunului.

47. Curtea constată că avizul prezentat de Guvern este întemeiat pe o valoare ipotetică, deoarece expertul nu a vizitat bunul. Ținând cont de expertiza prezentată de reclamantă precum și de informațiile de care dispune, Curtea dispune asupra prețurilor pieței imobiliare locale, ea estimează valoarea de piață actuală a bunului la 75.000 euro.

48. Prin urmare, statuând în echitate, așa cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea alocă reclamantei suma de 75.000 euro.

b) Prejudiciul moral

49. Reclamanta cere de asemenea 10.000 euro cu titlu de prejudiciu moral drept reparație a prejudiciului ce i-a fost provocat de durata procesului, de umilințele suferite precum și de frustrarea de a nu putea reintra în posesia unui bun al cărei proprietar legitim este.

50. Guvernul contestă existența unei legături de cauzalitate între pretinsa încălcare și prejudiciul moral pe care reclamanta îl invocă datorită duratei procesului. În rest, Guvernul consideră că o constatare a încălcării art. 1 din Protocolul nr. 1 ar constitui în sine o reparație satisfăcătoare a prejudiciului moral invocat.

51. Curtea relevă că reclamanta nu i-a prezentat plângerea întemeiată pe durata procesului din punct de vedere al art. 6 alin. 1 din Convenție, astfel încât nu i se poate acorda nicio reparație pentru acest capăt de cerere.

52. În schimb, Curtea consideră că evenimentele respective au putut să-i provoace reclamantei o stare de incertitudine și suferințe care nu pot fi compensate de constatarea încălcării art. 1 din Protocolul nr. 1. Ea consideră că suma de 2.000 euro reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit de reclamantă.

B. Costuri și cheltuieli

53. Reclamanta nu a formulat nicio cerere cu acest titlu.

54. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor decât în măsura în care a cerut-o. În consecință, în cazul în speță, Curtea decide să nu-i aloce reclamantei nici o sumă cu acest titlu.

C. Majorări de întârziere

55. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă în privința capătului de cerere întemeiat pe articolul 1 din Protocolul nr.1 și inadmisibilă pentru rest;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1;

3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să restituie reclamantei apartamentul nr. 1 al casei situată în București pe Șoseaua București-Ploiești la nr. 127 și terenul aferent de 62,58 m², în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție :

b) că în caz de nerestituire statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în același termen de trei luni, 75.000 euro (șaptezeci și cinci de mii de euro) pentru prejudiciul material ;

c) că statul pârât trebuie să plătească de asemenea reclamantei 2.000 euro (două mii euro) pentru prejudiciul moral ;

d) că la sumele menționate anterior se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit și că sumele respective vor fi convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;

e) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

4. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 17 ianuarie 2008, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Bostjan M. Zupancic,

președinte

Santiago Quesada,

grefier

